

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/166/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6116205325
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Gallo
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6116205325.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Galla a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Mozartova 4093/9, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 00 420 166, v konaní právne zastúpenej JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou, advokátska kancelária so sídlom Nám. Biely Kríž 3, 831 02 Bratislava 3, IČO: 30 853 290, proti žalovanému: LUX-BB, s.r.o., so sídlom Nám. slobody 2, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 47 576 626, v konaní právne zastúpenému JUDr. Oskarom Chnárkom, advokátom, advokátska kancelária so sídlom Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 45 018 201, o zaplatenie 6 292,00 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16C/89/2016-522 z 20.11.2017, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch o zamietnutí žaloby vo zvyšku (III. výrok), o priznaní žalovanému voči žalobcovi nároku na náhradu trov konania vo výške 100% (IV. výrok) z r u š u j e a v tejto časti vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Banská Bystrica odvolaním napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 213,84 Eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 22.03.2016 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (výrok I.), konanie o zaplatenie 4 400,- Eur s 5% úrokom z omeškania od 22.03.2016 do zaplatenia zastavil (výrok II.), žalobu vo zvyšku zamietol (výrok III.) a rozhodol o náhrade trov konania tak, že priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100% (výrok IV.). Žalobca sa celkovo domáhal zaplatenia sumy 6 292,- Eur s príslušenstvom z titulu neoprávneného použitia diela, resp. neoprávneného použitia predmetov ochrany spravovaných žalobcom. Podaním zo dňa 26.06.2017 zoberal žalobcu v časti o 4 400,- Eur s príslušenstvom späť a v tejto časti konanie žiadal zastaviť. O zastavení konania v časti okresný súd, ako súd prvej inštancie rozhodol podľa § 145 ods. 2 CSP (zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok). Vo veci samej okresný súd rozhodol v zmysle ustanovení zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (Autorský zákon) v znení neskorších predpisov. Dospel k záveru, že nárok žalobcu čo do základu je daný. Autorský zákon, ktorý sa aplikuje v danom prípade, definuje organizáciu kolektívnej správy, ako právnickú osobu, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy. Podstatou kolektívnej správy je zastupovanie viacerých autorov v rôznych odboroch vymedzených oprávnení na výkon kolektívnej správy. Z listinných dôkazov predložených žalobcom do spisu mal okresný súd preukázané, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy rozhodnutím Ministerstva kultúry SR č.k. MK-663/2010-70/6165 zo dňa 11.05.2010, a to okrem iného aj v odbore verejné rozširovanie rozmnožením literárneho, dramatického, hudobno-dramatického, choreografického, audiovizuálneho, fotografického diela, diela výtvarného umenia, architektonického diela alebo diela úžitkového umenia vypožičaním. Zároveň žalobca predložil do súdneho spisu zoznam autorov, ktorých zastupuje. Súd mal tak preukázané, že žalobca je aktívne legitimovaný na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia. Ďalej sa v konaní zaoberal otázkou stanovenia výšky poplatku za výkon správy. Dospel k záveru, že žalobca ako

správca organizácie kolektívnej správy, pri určovaní poplatku za výkon správy zneužil svoje dominantné postavenie na trhu a stanovil poplatok neprimeraný. Primeranosť poplatku súd zistil z vypracovania komparatívnej analýzy spoločnosťou KTMG, ktorá bola zadaná Zväzom hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky. Súd sa stotožnil so závermi vypracovanej komparatívnej analýzy s tým, že stanovená výška licenčných odmien v porovnávaných krajinách Európy je 0,54 Eur na izbu, to znamená 6,64 Eur ročne na izbu. Takto stanovená ročná výška licenčnej odmeny je podľa názoru súdu primeraná, za 33 izieb predstavuje výška sumu 213,84 Eur, na ktorú súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi spolu s príslušenstvom 5% úrokom z omeškania ročne od 22.03.2016 do zaplataenia v súlade s § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1963 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov) a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov. Vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol s prihliadnutím na úspech žalovaného v konaní v zmysle § 255 CSP.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalobca vo výrokoch, v ktorých bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a súvisiacom výroku o náhrade trov konania. V odôvodnení odvolania uviedol, že žalobca si žalobou uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona, ako organizácia kolektívnej správy vykonávajúca kolektívnu správu práv majetkových práv autorov a iných nositeľov práv v zmysle oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 Ministerstvom kultúry SR zo dňa 11.05.2010 pod č.k. MK-663/2010-70/6165. Pokiaľ žalovaný v konaní namietal výšku licenčných platieb a ich primeranú cenu, žalobca už v priebehu konania poukazoval na to, že výška bezdôvodného obohatenia podľa § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona je explicitne stanovená ako dvojnásobok licenčnej odmeny, ktorá je obvyklá na získavanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; že obvyklou odmenou môže byť iba taká odmena, za akú skutočne boli poskytované licencie iným používateľom; preukázal za akú odmenu získavali iní používatelia licenciu na používanie autorských diel, a že to bolo za licenčnú odmenu podľa sadzobníka žalobcu, čím sa odmena podľa sadzobníka žalobcu stala obvyklou odmenou; výsledkom analýzy je odhad vhodnej výšky poplatkov, kedy autori analýzy kreujú optimálnu primeranú licenčnú odmenu; analýza si neukladá za cieľ preukázať výšku obvyklej licenčnej odmeny; analýza vykazuje vážne nedostatky a jej vypovediaca schopnosť je nulová. K zneužitiu dominantného postavenia na trhu žalobca uviedol, že o tomto rozhoduje výlučne protimonopolný úrad, pričom Obchodný zákonník v § 42 ods. 1 definuje dve základné podstaty zneužitia účasti na hospodárskej súťaži, a to nedovolené obmedzovanie hospodárskej súťaže a nekalé súťažné konanie a o ktorom rozhodujú všeobecné súdy. Podľa judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, ak organizácia kolektívnej správy „požaduje za svoje služby sadzby, ktoré sú podstatne vyššie ako sadzby uplatňované v iných členských štátoch, je treba považovať za indíciu o zneužití dominantného postavenia“ avšak len v tom prípade, ak sa porovnanie výšky sadzieb uskutočnilo na jednotnom základe. Žalobca poukázal na závažné nedostatky analýzy, kedy porovnávanie sadzieb nespĺnilo ani len základnú podmienku pre existenciu indície o zneužití dominantného postavenia žalobcu, t.j. porovnávanie na jednotnom základe. Žalobca má navyše za to, že rozhodnutie súdu o výške bezdôvodného obohatenia podľa § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona, ako dvojnásobku licenčnej odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva, nie je v žiadnom prípade závislé od odpovedi na otázku „či zo strany žalobcu prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu“. Pre rozhodnutie súdu vo veci samej je relevantné dokazovanie zamerané na zistenie obvyklej odmeny. Následne sa v odvolaní žalobca zaoberal rozborom Analýzy licenčných platieb hotelových a reštauračných zariadení kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy, vypracovaných spoločnosťou KPMG Česká republika, s. r. o., Praha, zo septembra 2016 na základe zadania Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky. Žalobca má za to, že žalovaným predložená analýza je nepoužiteľná na určenie výšky obvyklej licenčnej odmeny, ale je nepoužiteľná aj na určenie primeranej výšky licenčnej odmeny a nemá žiadnu vypovedaciu schopnosť. Naďalej zotrval na tom, že ustanovenie § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona je reflexiou na smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22.05.2001 po zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, v zmysle ktorej sú všetky členské štáty Európskej únie povinné zabezpečiť primerané sankcie a opravné prostriedky vo vzťahu k porušovaniu práv tak, aby tieto boli účinné, primerané a mali odradzujúci účinok. Žalobca preto navrhol rozsudok okresného súdu v zamietavej časti zmeniť, uložiť povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 1 638,16 Eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 22.03.2016 do zaplataenia a zároveň priznať žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalovaným predložená analýza KPMG bola vypracovaná spoločnosťou KPMG Česká republika, s. r.o., ktorá je súčasťou celosvetovej globálnej siete poradenských spoločností poskytujúcich služby v oblasti auditu, daní a poradenstva. Táto globálna sieť KPMG pôsobí v 152 krajinách a zamestnáva viac ako 189 tis. ľudí, ktorí pracujú v členských firmách po celom svete. Nezávislé členské spoločnosti siete KPMG sú pridružené ku KPMG International Cooperative. Cieľom analýzy bolo analyzovať spôsob a výšku úhrady poplatku kolektívnym správcom v krajinách Európy a na základe multikriteriálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatku odvádzaných hotelovými a reštauračnými zariadeniami kolektívnym správcom. Žalovaný sa stotožnil so závermi predloženej analýzy, že priemerná výška mesačného poplatku kolektívnemu správcovi ochraňujúcemu záujmy tvorcov audiovizuálnych diel, t.j. organizáciami kolektívnej správy obdobných žalobcov, prepočítaná na jednu izbu je celkom 0,54 Eur za mesiac na izbu, pričom tento poplatok je zvažovaný za celé ubytovacie zariadenie, teda vrátane spoločných priestorov a hotelovej reštaurácie. Stotožnil sa preto so závermi vypracovanej komparatívnej analýzy. To, že žalobca uzatvoril s inými používateľmi niekoľko licenčných zmlúv s výškou licenčnej odmeny, ako požaduje aj od žalovaného, nemá absolútne žiadny podstatný ani právny význam pre vydanie rozhodnutia. Žalobca počas konania, ako aj v podanom odvolaní v plnom rozsahu spochybnil analýzu renomovanej organizácie, ktorú predložil žalovaný na preukázanie neodôvodnenosti výšky nároku žalobcu. Navrhol preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdiť.

4. Žalobca vo vyjadrení k podaniu žalovaného zotrval na svojich argumentoch, poukázal na zaužitú rozhodovaciu prax súdov, zotrval na svojom odvolaní, ako aj dôvodoch odvolania.

5. Žalovaný k podanému vyjadreniu žalobcu v písomnej reakcii rovnako zotrval na svojich doterajších podaniach a vyjadreniach a opätovne navrhol rozhodnutie súdu v napadnutej časti potvrdiť.

6. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd, viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP), viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania (a contrario § 385 ods. 1 CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti zrušil v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP a v tejto časti vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 CSP.

7. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

8. Zákonným dôvodom pre zrušenie rozhodnutia je existencia vady konania, ktorá sa prejavila v takom nesprávnom procesnom postupe, ktorým súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

9. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie, je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29.05.1997, *Recueil III./1997*). To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠĽP. Judikatúra tohto súdu, ale nevyžaduje, aby na každý argument strany aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Ruiz Toria c. Španielsko* z 09.12.1994, séria A, č. 303-A, s. 12 § 29; *Hirobalany c. Španielsko* z 09.12.1994, séria A, č. 303-B;). Rovnako aj Ústavný súd SR sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutia aj v náleze III.ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace

s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (IV.ÚS 115/03).

10. Rozhodnutie okresného súdu pre jeho nedostatočné odôvodnenie nie je riadne preskúmateľné. Okresný súd síce dospel k záveru, že sadzobník, ktorý bol prijatý žalobcom odporuje platným právnym predpisom, avšak neuviedol z akého dôvodu, v akom rozsahu, ktorým právnym predpisom, rovnako tak nešpecifikoval prečo sadzobník nie je v súlade s dobrými mravmi, a prečo poplatky stanovené v sadzobníku nemôžu predstavovať cenu obvyklú. Rovnako okresný súd neodôvodnil, prečo pri určovaní poplatkov za výkon správy žalobca zneužil svoje dominantné postavenie na trhu a stanovil neprimeraný poplatok. Nakoľko rozhodnutie okresného súdu v tomto smere je nepreskúmateľné, odvolací súd nemohol pre tento nedostatok zmeniť rozhodnutie okresného súdu. Z týchto dôvodov musel rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Okresný súd, ako súd prvej inštancie, došiel k správne záveru, že žalobca ako organizácia kolektívnej správy v zmysle zák. č. 618/2003 Z.z. vykonáva kolektívnu správu aj na použitie diel ním zastúpených autorov prostredníctvom ďalšieho verejného prenosu vysielania, pričom ide predovšetkým o použitie diel prostredníctvom zvukovo-obrazových alebo zvukových zariadení, ktoré sú umiestnené v izbách a iných priestoroch ubytovacích zariadení, pokiaľ takýto používateľ (žalovaný) neuzavrel licenčnú zmluvu alebo hromadnú licenčnú zmluvu, ktorým je udelený súhlas na použitie predmetov ochrany ku ktorým organizácia kolektívnej správy spravuje práva podľa autorského zákona. Takáto organizácia kolektívnej správy je aktívne legítimovaná na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia v zmysle § 56 ods. 1 písm. g) zák. č. 618/2003 Z.z.

12. Podľa § 56 ods. 1 písm. g) zák. č. 618/2003 Z.z. autor, do ktorého práva sa neoprávnené zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

13. V danej veci nebolo sporné, že žalobca, ako organizácia kolektívnej správy, ktorá zastupuje nositeľa práv vo svojom mene a na jeho účet (§ 81 ods. 3 zák. č. 618/2003 Z.z.) môže sa domáhať vydania bezdôvodného obohatenia vzhľadom na neoprávnený zásah do autorských práv zastupovaných nositeľov práv zo strany žalovaného. Spornou zostala otázka výšky bezdôvodného obohatenia.

14. Zákon 618/2003 Z.z. v § 56 ods. 1 písm. g) explicitne upravuje, že výška bezdôvodného obohatenia je dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Z ustanovenia zákona jasne vyplývajú predpoklady, z ktorých je potrebné vychádzať pri určení výšky bezdôvodného obohatenia. Kritériom je odmena, ktorá je obvyklá po a) za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach, b) v čase neoprávneného zásahu do tohto práva, pričom nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je vo výške dvojnásobku takejto odmeny.

15. Pokiaľ sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na strane žalovaného za rok 2015 (verejný prenos zvukovo-obrazovými zariadeniami v izbách ubytovacieho zariadenia Hotela LUX v roku 2015) súd mal vychádzať pri určovaní výšky bezdôvodného obohatenia z odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v roku 2015.

16. V zmysle § 81 ods. 1 písm. i) zák. č. 618/2003 Z.z. organizácia kolektívnej správy je povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva; to neplatí, ak sa nositeľ práva, ktorý je na to oprávnený, takého nároku sám domáha alebo ak je to nehospodárne.

17. Za odmenu, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach je potrebné považovať odmenu, akú obvykle platia aj iní používatelia za získanie licencie v zmysle sadzobníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobno-dramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinného v rozhodnom období, v tomto prípade za rok 2015 podľa sadzobníka účinného od 01.01.2015.

18. Analogicky vo vzťahu k obvyklej odmene je možné prihliadnuť na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení II. ÚS 101/2011-7 z 24. marca 2011 z ktorých vyplýva, že odmena za používanie autorských diel by mala byť určovaná podľa sadzobníka organizácie kolektívnej správy. (Pokiaľ teda krajský súd pre účely posúdenia toho, či sťažovateľom navrhovaná kolektívna licenčná zmluva, ktorej uzavretia so žalovaným sa sťažovateľ domáhal, medzi inými najmä v podstatnej časti - odmeny za používanie hudobných diel zodpovedá zákonodarcom vymedzenému kritériu „rovnakých a primeraných podmienok“, vychádzal z obsahu hromadných licenčných zmlúv uzavretých medzi žalovaným ako organizáciou kolektívnej správy s ďalšími inými používateľmi, čo sa týka tých istých hudobných diel, ktoré ako predmet ochrany užíval aj sťažovateľ, v žiadnom prípade nemožno v tomto postupe vidieť znaky arbitrárnosti. Práve naopak, ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo pre právnické osoby združujúce používateľov iba za „rovnakú a primeranú“ odmenu, nepochybne by to pre nich znamenalo, najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmien za používanie autorských - hudobných diel, úplné vystavenie sa svojvôli používateľov, a práve tým by dochádzalo k popretiu významu a účelu autorsko-právnej ochrany. V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že „... argument súdu o 150 zmluvách jednak nie je pravdivý...“, ústavný súd uvádza, že sťažovateľ v konaní pred okresným súdom ako ani v odvolaní proti rozsudku okresného súdu vo veci samej žiadne námietky, čo sa týka vierohodnosti, platnosti a tiež počtu hromadných licenčných zmlúv uzavretých medzi žalovaným a ďalšími 150 používateľmi, vzťahujúce sa na ten istý predmet ochrany, nevznášal, ale jeho argumentácia sa obmedzovala iba na tvrdenie, že ním navrhovaná kolektívna licenčná zmluva, ktorej uzavretia so žalovaným sa domáhal, je v súlade so zákonom. Vzhľadom na to, že sťažovateľ v konaní pred všeobecnými súdmi nevyužil možnosť namietkať hodnovernosť, platnosť, ako ani počet žalovaným uzavretých hromadných licenčných zmlúv s ďalšími 150 používateľmi hudobných diel prostredníctvom hudobných skriň, ktoré sa vzťahujú na ten istý predmet ochrany, nie je možné, aby ústavný súd túto námietku sťažovateľa v rámci konania o sťažnosti akýmkoľvek spôsobom zohľadnil. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že zo samotného autorského zákona nijako nevyplýva, že by odmena za používanie autorských - hudobných diel mala byť určovaná podľa „svojvoľného sadzobníka“ žalovaného ako organizácie kolektívnej správy, ústavný súd podotýka, že dohodnutie podstatne vyššej odmeny za používanie hudobných diel v hromadných licenčných zmluvách dobrovoľne uzavretých medzi žalovaným a ďalšími 150 používateľmi podľa sadzobníka odmien žalovaného, nehovoriac o hromadných licenčných zmluvách uzavretých so 14 používateľmi hudobných diel, ktorí sú dokonca členmi sťažovateľa, je iba dôkazom toho, že iní používatelia tých istých hudobných diel na rozdiel od sťažovateľa odmenu podľa sadzobníka žalovaného považovali za primeranú.)

19. Pokiaľ okresný súd pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia ju stanovil v rozpore so zákonom (§ 56 ods. 1 písm. g/ zák. č. 618/2003 Z.z.) a nevychádzal zo sadzobníka žalobcu účinného od 01.01.2015, jeho rozhodnutie je potrebné považovať za nesprávne. V tomto smere okresný súd musí náležite vypočítať žalobcu, aká obvyklá odmena bola platená používateľmi za získanie licencie v obdobných zmluvných podmienkach v roku 2015 s uvedením názorného príkladu, ktoré konkrétne subjekty takúto obvyklú odmenu platili a pokiaľ zo strany žalobcu budú tieto skutočnosti preukázané, je povinný rozhodnúť v súlade so zákonom tak, ako to predpokladá ustanovenie § 56 ods. 1 písm. g) zák. č. 618/2003 Z.z. Pokiaľ okresný súd bude považovať sadzobník za rozporný s platným právnym predpisom, a nesúladný s dobrými mravmi, bude musieť svoje rozhodnutie v tomto smere náležite odôvodniť. Rovnako náležité odôvodnenie vyžaduje aj prípadné poukázanie na zneužívanie dominantného postavenia žalobcu na trhu. V tomto smere odvolací súd sa musí prikloniť k odvolacej námietke žalobcu, že o zneužívaní dominantného postavenia na trhu rozhoduje výlučne Protimonopolný úrad SR tak, ako to vyplýva zo zák. č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústavných orgánov štátnej správy SR v znení neskorších predpisov.

20. Pokiaľ okresný súd prihliadol k Analýze licenčných platieb hotelových a reštauračných zariadení kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy, vypracovanej spoločnosťou KPMG Česká republika, s. r. o., Praha, v septembri 2016, aj v tomto prípade odvolací súd musí prihliadnuť na odvolaciu námietku žalobcu, že autori analýzy nezisťovali, či a za akých podmienok používatelia skutočne uzatvárali licenčné zmluvy, ani si nekládli za cieľ zisťovať skutočnú výšku obvyklej odmeny, za akú v nimi vybraných krajinách získavali v roku 2015 používatelia súhlas od rovnakého rozsahu autorov na používanie rovnakého rozsahu a druh kolektívne spracovaných predmetom ochrany formou verejného prenosu technickými zariadeniami.

21. V tejto súvislosti odvolaciu súdu neuniklo, že pre spracovanie analýzy spracovateľ prácu na štúdiu začal 01.07.2016 a ukončil 12.09.2016, pričom pri analýze situácie vo vybraných krajinách vychádzal zo sadzobníkov vzťahujúcich sa na rok 2016 s informáciami známymi dňa 08.08.2016 (tak ako je to uvedené na strane 16 analýzy). Odvolací súd nevidí súvis tejto analýzy s vymáhaním bezdôvodného obohatenia od žalovaného za neoprávnený zásah do autorských práv za rok 2015.

22. Okresný súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu na základe naznačených inštrukcií vo veci opätovne rozhodne, zároveň rozhodne aj o náhrade trov konania, pričom zväží aj procesné zavinenie zastavenia konania žalobcom v rozsahu 4 400,- Eur s príslušenstvom. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci v súlade s § 396 ods. 3 CSP.

23. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).